

projekters indvirkning på miljøet. Det er et minimumsdirektiv, der giver mulighed for, at de enkelte lande fastsætter videregående bestemmelser. Direktivet skal være implementeret senest den 14. marts 1999.

Ændringerne indebærer, at der sker en vis udvidelse af, hvilke anlæg der skal være omfattet af VVM-reglerne. Disse bestemmelser vil blive implementeret ved en ændring af den oven for nævnte samlebekendtgørelse med hjemmel i § 8 i lov om planlægning.

Ved direktivændringen er der imidlertid indført nogle nye bestemmelser, hvis implementering forudsætter en supplerende af de gældende lovbestemmelser. En af disse nye regler er en bestemmelse om, at de omhandlede anlæg skal undergives et krav om en tilladelse, jf. artikel 2, stk 1. Direktivændringen omfatter endvidere en ny bestemmelse om, at offentligheden skal informeres om afgørelser om, at et anlæg skal eller ikke skal VVM-vurderes, jf. artikel 4, stk. 4, og en ny bestemmelse om, at offentligheden skal informeres om afgørelser om, at en tilladelse ikke meddeles, jf. artikel 9, stk. 1.

Kravet om, at de anlæg, der er omfattet af VVM-reglerne, skal have en tilladelse, der ikke må gives, før der er foretaget en VVM-vurdering er i en række tilfælde opfyldt i de gældende regler. I Miljø- og Energiministeriets bekendtgørelser nr. 848 og 849 af 30. september 1994 om ændring af bekendtgørelse om godkendelse af listevirksomhed og om tilladelse m.v. til de anlæg, der er omfattet af miljøvurderinger i henhold til lov om planlægning (VVM) er det således fastsat, at miljøgodkendelser og en række dispensationer, tilladelser og godkendelser i henhold til miljølovgivningen ikke må meddeles, før der er tilvejebragt endeligt vedtagne regionplanretningslinier med en VVM-vurdering efter reglerne i planloven og ovennævnte samlebekendtgørelse.

Det er i praksis antaget, at også reglerne om lokalplanligt og landzonetilladelse indebærer, at et anlæg, der er omfattet af VVM-reglerne, ikke kan påbegyndes, før der er tilvejebragt regionplanretningslinier med en VVM-vurdering, hvis der kræves tilvejebragt en lokalplan eller meddelelse af en tilladelse efter § 35, stk. 1, i lov om planlægning. Men der er ikke fastsat regler herom i loven, hvortil kommer, at der ikke i alle tilfælde skal tilvejebringes en lokalplan, selvom der er tale om et projekt af et sådant omfang, at det er lokalplanpligtigt, fordi der kan være en tidligere tilvejebragt lokalplan eller byplanvedtægt, som indeholder de nødvendige nærmere regler om projektet, således at lokalplanpligten er opfyldt, jf. § 13, stk. 5, i lov om planlægning. Endelig er der nogle anlæg, der hverken er omfattet af reglerne om lokal-

planligt eller de oven for nævnte tilladelser eller dispensationer i henhold til miljølovgivningen. Det gælder således for eksempel vejanlæg uden for byer og rekreative områder og el- og gasledninger. Offentlige vejanlæg og ledningsanlæg m.v. i det åbne land skal dog godkendes af miljø- og energiministeren (Skov- og Naturstyrelsen) eller amtsrådet, jf. bekendtgørelse nr. 571 af 25. juni 1992, der er udstedt med hjemmel i § 20, stk. 2, i lov om naturbeskyttelse.

Det foreslås på denne baggrund, at de gældende regler suppleres med en generel bestemmelse, som fastslår, at anlæg, der er omfattet af bestemmelserne om VVM-vurdering, ikke må påbegyndes, før der er tilvejebragt retningslinier i regionplanen om placeringen og udformningen af anlægget, og at miljø- og energiministeren bemyndiges til at fastsætte bestemmelser om, at disse anlæg ikke må påbegyndes uden amtsrådets tilladelse. For så vidt angår landzonetilladelser foreslås det præciseret i lovens § 35, stk. 2, at en tilladelse til et VVM-pligtigt anlæg først kan meddeles, når de fornødne retningslinier i regionplanen er endeligt vedtaget.

De nye regler om information af offentligheden er ikke dækket af de gældende regler i lov om planlægning om offentliggørelse af tilladelser og endeligt vedtagne planer. Det foreslås derfor, at miljø- og energiministeren bemyndiges til at fastsætte de nødvendige bestemmelser i en bekendtgørelse.

Det følger af direktivets artikel 9, at afgørelser om at give eller nægte en tilladelse skal begrundes. Det vil derfor i de nye bestemmelser, der skal fastsættes om offentliggørelse af beslutninger om ikke at vedtage regionplanretningslinier, blive fastsat, at afgørelserne skal begrundes.

1.3. Indførelse af en bestemmelse om anvendelsen af ejendomme i sommerhusområder.

Sommerhusområder er efter planlovens § 34, stk. 3, områder, som i en bygningsvedtægt eller en byplanvedtægt er udlagt til sommerhusbebyggelse, og områder, som i en lokalplan er overført til sommerhusområde.

I de sommerhusområder, der er omfattet af en byplanvedtægt eller lokalplan, vil planen indeholde bestemmelser om anvendelsen af ejendommene i området, der er direkte bindende for ejerne. Det gælder imidlertid ikke i de øvrige sommerhusområder.

Der er stadig en del områder, som er sommerhusområder, fordi de blev udlagt hertil i en bygningsvedtægt, og som ikke senere er blevet omfattet af en lokalplan. I disse områder er der - bortset fra bestemmelserne i planlovens §§ 39 og 40 om boliger - ikke umiddelbart bindende bestemmelser om anvendelsen af ejendommene, fordi de bestemmelser om an-